

✓ **Віктор ПИЛИПИШИН:** "Поговоримо про те, хто кою зраджує"

ЧИТАЙТЕ ІНТЕРВ'Ю ПОЛІТИКА на стор. 2-3

ВИБІР ШЕВЧЕНКІВЦЯ

СПЕЦВИПУСК

Інформаційний бюлетень

ВЕРЕСЕНЬ 2012

ЩО ТАКЕ МАЖОРИТАРНИЙ ОКРУГ? ХТО МАЄ БУТИ ВІД НЬОГО ДЕПУТАТОМ?

ЯК МАЖОРИТАРКА ПОВЕРНЕ ДОВІРУ ЛЮДЕЙ ДО ВЛАДИ

МИ – ВИБОРЦІ. Ми всі працюємо, сплачуємо податки і утримуємо силу-силенну чиновництва, покликаного допомагати нам у вирішенні наших проблем. Яких саме? Тих, що й у решти: проблем освіти, медичного обслуговування, доріг і зелених насаджень, питань ЖКГ та інших.

Та чи зважають на це політики? Останні роки – точно ні. Коли Верховна Рада у 2004-му проголосувала за зміни до закону про вибори і ліквідувала мажоритарну систему, вона прирекла громадян на абсолютно автономне існування. Тобто ми з нашими бідами та складнощами лишилися по один бік барикад, а депутати й представники влади на місцях – по інший. Зв'язок урвався, система розсипалась. Тільки тепер, прийшовши на

виборчі дільниці 28 жовтня, ми матимемо нагоду відбудувати її заново.

Як було колись

Колись, іще за часів СРСР, вибори народних депутатів були цілковитою формальністю. (Ще трохи, і ми б знову повернулись до таких реалій).

Натомість перші демократичні вибори 1990 року були справді цікавою подією. Вони розділили суспільство на два табори – тих, хто ще підтримував Комуністичну партію, і тих, хто прагнув для України незалежності. Тоді, як кажуть історики, «в країні пройшли перші ідеологічні вибори».

Проте ідеї ідеями, а зруйнованим господарством також слід було опікуватись.

У 1990-му та 1994 рр. кандидати у народні депутати йшли зі щирими намірами працювати в своїх округах. І дійсно працювали, приймаючи виборців та вирішуючи безліч питань – від вивезення сміття до відкриття нової школи. Політичні ж баталії вони лишали для Верховної Ради.

Вибори 1998-го та 2002-го років проходили вже за змішаною системою, а 2006-2007-го – за цілковито партійною. Це був прекрасний час для політиків, які не хотіли особливо напружуватись, але й водночас не збиралися відмовлятися від високих депутатських зарплат, квартир, наданих державою, купи привілеїв на зразок безоплатного проїзду чи відпочинку.

Я ЙДУ В РАДУ!

У цьому році я балотуюся до Верховної Ради України. Я йду не в політику, я йду у структуру, яка надасть мені необхідні інструменти для того, щоб і надалі працювати на благо Шевченківського району та міста Києва.

Те, як мало важить для мене статус народного депутата, я вже довів у 2008-му, коли склав мандат і повернувся до роботи в Києві. Разом із тим я розумію, що парламент – це дієвий механізм, який сполучає владу на місцях та найвищі державні кабінети.

У цих кабінетах я збираюсь представляти інтереси моїх виборців, бути їхнім «агентом» і так перебудувати систему стосунків між громадянином та чиновником, аби кожен сигнал від людей сприймався як негайне керівництво до дії, був законом, що навіть не обговорюється.

Хочу вас запевнити, що за моєю спиною не стоїть жодна політична сила, яка паразитувала б на ваших голосах. Я не один – зі мною ви, мої виборці. Але жодної партії – ані провладної, ані опозиційної, якій би я мусив після виборів бути чимось зобов'язаним.

Я знаю ціну політикам і їхнім партійним гаслам. Я знаю ціну зради, бо мене зраджували не раз. І зраджували, і звинувачували у тому, що я не робив, і намагалися зламати та зігнути. Проте я вистояв, і тепер ні за що не здамся.

Я готовий йти далі. Разом з вами. У нас іще багато роботи попереду. Ви знаєте, як вдалося підняти та розвинути Шевченківський район за часів мого головування у районній державній адміністрації. Нас визнавали найкращими за показниками соціально-економічного розвитку. Ми ж дійсно були кращими всі чотири роки в місті Києві. Чи я не правий? Ми спільно захистили Шевченківський район у 2009 році від ліквідації. Чи це також неправда?

Нам треба більше часу, щоб продовжити почате та вивести район на нові обрії. Я готовий включитися в роботу разом з кожним із вас. Не задля себе – мені особисто треба небагато. Та у мене є діти і підрастає маленька онука. Їм у спадок я хотів лишити комфортне для проживання і красиве місто.

Переконаний, що й у вас є такі саме плани та бажання. Наші нащадки не пробачать нам, якщо ми зараз упустимо свій шанс. Тож я прошу вашої підтримки в ім'я тих, хто житиме в цьому місті після нас, хто зараз лише робить свої перші кроки київськими вулицями.

Те, чи згадуватимуть вони наше покоління «незлим тихим словом», чи інакшими словами, зараз залежить від нас. В наших руках все – район, місто, держава. Доля, щастя і майбутнє...

Віктор Пилипшин

Продовження на стор. 2

Віктор Пилипишин: «ПОГОВОРИМО ПРО ТЕ, ХТО КОГО ЗРАДЖУЄ»

**ЧИ ТРЕБА ВІРИТИ МАНКУРТАМ*, ЯКІ ХОВАЮТЬСЯ В ПАРТІЯХ,
МІНЯЮТЬ ЦІ ПАРТІЇ, МОВ РУКАВИЧКИ ТІЛЬКИ ЗАРАДИ ТОГО, АБИ БУТИ ПРИ ВЛАДІ**

В дуже емоційному, але щирому та відвертому інтерв'ю кандидат в народні депутати по 223-му київському округу ділиться думками про день сьогоднішній і вчорашній, про те, що таке «зрада» та чий обличчя має вона в українській політиці. Головне послання від Пилипишина: наразі він не належить до жодної політичної сили, оскільки не працює на політичній партії, що ж стосується опозиційного табору, то окремі його персони щиро розчарували нашого кандидата, зрадивши довіру мільйонів людей та втративши унікальний шанс, що випав Україні у 2004 році.

– Вікторе Петровичу, Ви повертаєтесь у політику. Що найбільше Вас вражає у нинішніх реаліях?

– Сказав і не зробив – це найперше, чим дихає наша велика політика. Сказав та зробив навпаки – це друге, чим вона дихає. Сказав і збрехав – це третє. Достатньо ємно? Але найбільше дивуюся цинізму окремих представників українського політикуму. Маю на увазі тих, хто прийшов до влади в 2004 році, а пізніше так при владі і залишився, але вже під іншими знаменами. Бог їм суддя. Пристосуватися, власти під того, хто зараз на коні, лєстиво дивитись в очі сильним світу цього, аби залишитись біля розподільчого крана – це і є характеристики нашого нинішнього політичного процесу. Чи про це не знаємо?

Зараз, до речі, в моєму окрузі склалася досить цікава ситуація. Практично всі кандидати, а також політичні команди, атакують тільки Пилипишина. Чому? По-перше, вони атакують лідера, що зрозуміло з точки зору політичного маркетингу. Але, і це по-друге, політичні команди ставлять за мету не просто атакувати Пилипишина, а зіграти на знищення. В окрузі йде не просто дискусія

* Людина, яка змінює свої погляди, втрачає моральні орієнтири і цінності.

про політику, а саме війна зграї – з грошима, зі стратегічним планом, з масштабною адмінпідтримкою – всього проти одного кандидата. Висновок робить вже самі.

– Антикампанія здається Вам організованою та системною?

– Безперечно. Більше того. Виборча антикампанія щодо мене у моїх конкурентів побудована на трьох китах. По-перше, робляться героїчні зусилля по примазуванню мене до Черновецького та його команди. Всі, мабуть, забули про те, що у 2006-му Черновецький пройшов до Ради за списками «Нашої України». Зрозуміло, що не в «Нашій Україні» справа, як і не в людях, котрі, зачарувавшись проєвропейською ідеологією, абсолютно свідомо і справедливо, голосували за цю силу. Річ саме в Черновецькому та в його методах управління.

Коли Черновецький царював у Києві, а інакше просто не скажеш, президентом та прем'єром були ми самі знаємо хто... Як і більшість у Верховній Раді. Можна було поставити питання руба? Риторичне питання. Можна було спромогтися побудувати іншу систему, де рішення приймаються прозо-

ро, без усякої там кулуарщини та інших корупційних дріб'язків. Безперечно. Маючи таку шалену емоційну, ціннісну підтримку, все можна було зробити. Але не робили. Чому? Тому що всі прагнули залишити без змін стару систему – систему відкатів, хабарів, кумів у владі тощо. Ну посварилися тоді трохи хлопці, так милі сваряться – тільки тішаться. Адже коли необхідно було приймати важливі питання по землі, бюджету, майну, фракція «Наша Україна» в унісон голосувала з Черновецьким, а Партія Регіонів завжди була готова підкинути потрібну кількість голосів або заохотити так званих «тушок» з іншого табору для правильного голосування. Та й частина «Батьківщини» зі зрадниками з УДАРу періодично на цьому гріли руки.

І якщо на публіці Черновецькому погрожували пальчиком, то в реальному житті з ним ішли на тісну співпрацю. Пам'ятаю, зокрема, відповідь одного з ключових керівників провладної на той час політичної групи на моє запитання про «безпредел» Черновецького. Мені було сказано, що в силу певних домовленостей вони просять мене не чіпати і не діставати Черновецького. Цинізм деяких партійних діячів (чимала частина з яких зараз знаходиться в стані ПР, а частина в об'єднаній опозиції) – поза конкуренцією. То, може, поговоримо про це? Може почнемо таки задавати правильні питання потрібним людям?

Я, між іншим, глибоко поважаю виборців, які свого часу підтримали опозиційних політиків, проте їхню довіру зрадили, і події в Київській, про які я кажу, є тому зайвим підтвердженням. І додаю, що сьогодні, на превеликий жаль, механізми прийняття рішень геть незрілі та корупційні. Бо це не питання ідеології чи партійної приналежності. Це питання суто конкретних людей, незалежно, підкреслюю це червоним олівцем, від їхньої політичної, партійної належності, які йдуть у владу заради власної кишені. В цьому проблема. Ще раз почуйте мене – нема різниці між кольором партійного квитка у конкретної людини, яка готова купити собі місце в будь-якому партійному списку – провладно чи опозиційному – аби зайти у владу.

– Вам закидають не лише співпрацю з Черновецьким, а й розкрадання миського майна...

– Не буду зараз розповідати про нищення країни і Києва в різні періоди нашої маленької незалежної історії, в тому числі й дуже романтичної та обнадійливої спочатку 2004-2010 роки. Не буду підраховувати, хто мав більшість у парламенті та Київській і навіть не буду піднімати результати голосування в Київській. Хоча там – в сухих статистичних даних – чітко зафіксоване кожне конкретне бажання кожної конкретної партійної особи, яка сьогодні дозволяє собі вдягатись в білий одяг. Береш списки, окуляри на носа та читай – Іванов, Петров, Сидоров голосували за, за, за... За конкретне персональне розкрадання. Не буду про це говорити. Дійсно зрячий сам все знайде і побачить. А той, хто радий обмануватись, хай живе ілюзіями. Просто хочу нагадати, що всі голови районів у Києві, окрім мене, були з так званої політичної команди, яка домінувала в ті часи. Нині більшість з них вже в іншій політичній команді, яка домінує сьогодні. І що тільки в результаті мого начебто «грабунку» з'явилися склопакети у всіх школах та дитячих садках, нові харчоблоки, комп'ютерні класи, дитячі майданчики, стадіони і спорткомплекси. Їх було у Шевченківському районі більше, ніж по всьому Києву разом узятому. Це конкретний результат? Конкретний. Це результат, який можна оцінити. І це не слово проти слова. Це моє діло проти їхніх слів.

Цікаво, а чи не хочуть мої звинувачувачі відповісти, що вони робили в Києві, якщо прорізи шкіл і дитячих залів зяють щілинами та жакливими перекошеними вікнами 50-70-х років, діти бігають по гравію і харчуються в жакливих радянських шкільних їдальнях? А зараз, в той час як політики мене поливають брудом, їх дружини та мами ведуть своїх дітей у школи Шевченківського району. Раджу також своїм опонентам з різних політичних груп, партій звернути увагу на те, що їхні штаби на різних рівнях очолюють мої колишні заступники, частина з яких пішла на підвищення адміністративне, ба навіть політичне. В тому числі в ПР чи в інших політичних групах. Та де

ЩО ТАКЕ МАЖОРИТАРНИЙ ОКРУГ? ХТО МАЄ БУТИ ВІД НЬОГО ДЕПУТАТОМ?

Продовження, початок див. на стор. 1

Як зручно сховатися у партійному списку, на теплом прохідному місці, між десятків інших прізвищ, ні за що не відповідати і водночас жити ледь не по-королівськи! Як зручно бачити своїх виборців лише на мітингах (та й то під час виборчої кампанії), віщаючи їм з висоти трибуни про прекрасне майбутнє! Як зручно проголошувати промови, котрі не мають жодного прикладного значення і не мати уявлення про те, чим живуть «пересічні громадяни»!

Як буде тепер

Відмовою від мажоритарної системи політики завдали суттєвого удару по інтересах виборців. Як завжди, вони вдалися до спроби залагодити свої проблеми за рахунок інтересів тих, хто, власне, й делегував їх до влади. Як наслідок – громадяни дедалі більше втрачали інтерес до парламенту, розчарувались у його представниках, відмовлялись йти на вибори. У таблиці на стор.3, складеній соціологами Фонду Разумкова, є дані про те, як неухильно останнім часом падала довіра до Верховної Ради.

«Модний тренд» цього політсезону

Втім, балотуватись по одномандатному округу, відмовившись від можливості пройти за партійним списком – не єдина ознака зрілого політика. У Києві, приміром – 13 округів, на яких зареєстровано 312 кандидатів в народні депутати. Всі вони можуть бути розділені на два табори: самовисуванців та тих, кого підтримує та чи інша партія. Перших – 194, других – 118.

завгодно. Бо вигідно ховатись в колективі, який виглядає як павутиння. Разом крадемо і разом покриваємо одне одного – колектив претендує на всі розподільчі місця у владі. Тоді як я йду під своїм прізвищем. Я є я. Оце мої здобутки – милуйте мене. Оце мої вади – стратйте мене. Але це я і моя відповідальність. Колектив, чи то, вибачте, по сучасному партія, це ніхто. У перемоги багато батьків, у програші винен хтось один. Перемога в нас, це коли партія чи колектив отримає в свої руки всю повноту влади і можливість для правильного розподілу ресурсів в правильні кишені. Програш – це коли треба вирішувати конкретні проблеми конкретної людини. В першому випадку – це прибуток. В другому – збиток. Питання риторичне: скільки в нас політиків, які готові йти на збитки? Так ось. Всі ці партійні цяцянки – це ілюзія. Якщо людина готова відповідати своїм прізвищем, прізвищем своїх батьків, дідів, то саме вона і є тим, хто готовий програвати, але дбати про конкретних людей. Додам. Зі мною неможливо «домовитись» – ні лівим, ні правим – тому що в наші дні такі домовленості і є суть корупції. Зі мною краще воювати на знищеня. Що й роблять сьогодні опоненти від різних таборів. Що робили в 2010-2011 роках. Що робили в 2008-2009. Колір не має ціни, якщо ти принциповий.

– Чому ж Ваші вчорашні підлеглі, колеги мовчать про те, що Ви насправді зробили в районі та в місті багато корисного?

– Оце й для мене велике питання. Я попрошу моїх колишніх заступників та колег по депутатському корпусу чесно розповісти своїм партійним кандидатам про моє так зване «розкрадання». Влада підвищила моїх заступників на адміністративних посадах, а проти мене порушила кримінальну справу і влаштувала переслідування. Чи це не конкретна ціна за позицію? Опозиція також взяла моїх деяких заступників та депутатів райради на керівні посади у виборчі штаби. А декого навіть висунула кандидатом в депутати. Всі вони разом – хто від діючої влади, хто від опозиції – побудували всю свою програму на критичі мене і на заявах, що мене відправлять за ґрати. Якби я лишався в їхньому середовищі, мене, напевно б, висунули в кандидати і підтримали. А так, оскільки я без партійного квитка, – до в'язниці. Це тільки якщо ти опозиціонер і тебе переслідують, то тоді правоохоронна система діє незаконно. А так все правильно. Це я кажу до того, що в нас партії – це скоріше клани. Захищають тільки своїх, навіть якщо свій дійсно краде, вбиває, гвалтує. Чужі, ті, хто сам по собі, можуть бути на очах партійних вождів розірвані, але вожді й пальцем не поворухнуть. Так само як не поворухнуть вони пальцем заради будь-якої простої людини. Що з тієї людини візьмеш? Тільки голос у день виборів. А так – ні грошей, ні зв'язків. Назва партії – БЮТ, ПР, інше – для всієї братії – лише красиве прикриття. Суть – тільки власне Я, яке має отримати пристойні дивіденди від партійних вождів у вигляді місця розподілу ресурсів.

Повернуся до війни проти мене, яка тягнеться з весни 2010 року і сягнула сьогодні своєрідної кульмінації. А, може, варто було б поцікавитись звинуваченнями на мою адресу, провести юридичну експертизу, я готовий надати матеріали кримінальної справи, та хіба ж це комусь потрібно? Я часто себе запитую: в чому різниця між деякими представниками влади та тими, хто по інший бік барикад? І ті, і інші готові засадити мене до тюрми. Тому я знову задам питання. Одне. Просте. Ключове. Якщо всі ці гравці – ліві, праві, регіональні, чорні, сині, червоні – вперто, цинічно, з великими видатками воюють проти мене... Якщо їм всім треба, щоби тут – в Шевченківському районі – не було незалежної, впливової людини... То що це означає насправді? Відповідь сам. Їм потрібна тінь. Одна велика тінь. На весь район. На весь Київ. Тінь, яка дозволить красти і перерозподіляти. Перерозподіляти і красти.

Зі мною неможливо «домовитись» – ні лівим, ні правим – тому що в наші дні такі домовленості і є суть корупції.

– І що, не знайшлося жодної людини, яка б підтримала Вас?

– Ні, я не хочу образити тих людей, які надали мені підтримку незалежно від партійної приналежності (представники Партії Регіонів, УДАРу, БЮТу та багатьох інших політичних партій). Вони повели себе як люди, а не як члени партії. І це я завжди пам'ятатиму, я та моя родина за це їм завжди будемо вдячні. Але справа не в мені. А в принципах зграї. Вона не терпить впливових людей, які не ховаються за чужими спинами. Не терпить самостійників, які готові боротися проти системи. Зграя вміє підминати під себе будь-які колективні органи й особливо партії. Вона зацікавлена в тому, щоби ніколи не віддавати владу, тому вона прекрасно вміє маскуватись. Чому ми про це не говоримо? Та ще раз повернуся до розмови про «тушок» і про зраду. Повернуся в історію. Дуже важливу для мене. У першу – далеко вже – ніч помаранчевої революції мені подзвонили відразу двох. Один з них зараз керує штабом опозиції, другий – штабом «регіонів», а імена їхні не так і важливі. Обидва були у розпачі: «все пропало», мовляв, до нас їдуть люди, на дворі мороз, і що нам з ними робити, куди влаштовувати – нічого не знаємо. Я спитав: «Чим можу допомогти?». «У тебе ж є виставковий комплекс», – сказали мені.

Хочу відзначити, що активною політикою я тоді не займався, а виставковий комплекс був завантажений виставками під саме нікуди... Та вранці я поговорив з друзями і партнерами,

і було прийнято рішення. Ми хочемо жити в іншій країні, і у нас, у нації, з'явився унікальний шанс... Виставки ми зупинили, і цілий місяць я і мої партнери уклали спати, годували, поїли, лікували, мили більше семи тисяч людей. Для мене це була не політика, а перш за все людські відносини. Я взагалі все це сприймав через призму – «люди мають право на те, щоби їх чули». Політика ж для мене – це дещо інше. Це, скоріш, рутинна, кропітка робота над напрацюванням механізмів, які б в автоматичному режимі, без бюрократичних затримок, реагували б на потреби багатомільйонної країни. Але є одна проблема. Зі мною ніхто не хоче говорити про політику. Тому що розуміють – я фахівець. Зі мною не можна говорити слоганами, тезами. Тому зі мною говорять тільки вигаданим компроматом, в'язницею, погрозами, інформаційними війнами тощо. Що у відповідь? У відповідь – правда і моя особиста розмова з кожною конкретною людиною. А також – конкретна справа. Саме справа, а не слово.

– Відчувається, що тема помаранчевої революції і всього, що пов'язане з тодішніми подіями, Вам дуже болить...

– Знаєте, ми не тільки не отримали матеріальної підтримки у функціонуванні табору, а зіткнулися з тим, що у нас брали частину продуктів і медикаментів та везли їх на Хрещатик, в центральний штаб, підносячи це, як свою власну заслугу. Були й такі діячі, які навіть організацію цього табору приписували собі. А коли вони прийшли до влади, то прийшли до мене з перевіркою відносно того, як були використані гроші на цей табір. Повторюю. Вже тоді були люди, які, як тільки отримали владу, прийшли до мене зводити якісь рахунки. Це політика? Ні. Це та ж сама спроба зачистити район від впливу людини, для якої є конкретна міра справедливості. І з якою не можна домовитись «по поняттях». Так от – ці «комісари» приходили до мене чи не щороку. Незалежно від того, хто зараз при владі. То яке я маю відношення до партій? До Партії Регіонів, приміром? Чи до впливової колись «Нашої України»? Я вийшов принципово з Народної партії, коли вона була при владі, а не в опозиції. Невже відповідь не очевидна?

Я можу і маю повне право прямо й відверто сказати політикам, які прийшли до влади й категорично не хочуть звідти йти, маскуючись під будь-яку партійну личину – не брешіть. Не брешіть ще раз. Не брешіть втретє. Бо брехня має конкретну ціну. Ви прийшли до влади за допомогою, в тому числі, моїх друзів, партнерів, а перш за все – всіх киян та українців, які вам щиро вірили. Ви неодноразово перебігали, змінювали свої цінності та світогляд. Ви зрадили сам дух великого часу змін. Ви зрадили сподівання і віру людей. Тому мені байдуже ви і ваші партійні символи. Підкреслюю – мені все одно, які партійні символи написані на ваших обличчях. У підсумку ви залишитесь на узбіччі історії з вашим цинізмом, лицемірством та жадібністю. Вірити треба тільки тому, хто готовий жертвувати своїм особистим прізвищем заради

людей. Вірити треба тому, хто має позицію, хто не займається популізмом, хто робить конкретні справи тут і зараз, а не розмовляє про них завтра і десь. Бо ви – це я звертаюся до цинічних та знахабнених політиків – боїтесь саме таких. Ви не конкуруєте з ними, а намагаєтесь знищити. За допомогою будь-яких репресій, бруду та інформаційних провокацій. Але в будь-якому випадку ви програєте. Кожен з вас програє особисто...
ТАК ХТО Ж КОГО ЗРАДЖУЄ?

Розмову вела Наталія Лугова

Як бачимо, самовисунання стало «модним трендом», і Віктор Пилипишин, який балотується по 223-му виборчому округу, знаходиться в «тренді». Той, хто не спирається на політичну партію, має, звісно, більше мужності. І, відповідно, матиме більше самостійності у наступному парламенті.

«Самовисунанець» не зобов'язаний сліпо підкорятися

партії, що делегувала його до Верховної Ради, перебувати у фракції цієї партії та виконувати рішення, за які проголосує ця фракція. Це дає йому значно більше простору для маневру, адже він несе відповідальність лише перед своїми виборцями, а не перед партбосом, ким би той не був.

Це одна з базових вимог до народного депутата – вміти наполягти на своєму та прийняти вольове рішення, не оглядаючись на партнерів, а керуючись виключно власним сумлінням, здоровим глуздом та інтересами свого округу.

Сергій Ковальчук

	Грудень 2011	Жовтень 2011	Серпень 2011	Травень 2011	Квітень 2011	Лютий 2011	Листопад 2010	Жовтень 2010	Серпень 2010	Травень 2010	Квітень 2010	Березень 2010	Лютий 2010
Повністю підтримую	3.6	4.1	4.3	3.7	5.3	7.6	11.0	8.1	10.9	19.3	16.6	16.3	6.3
Підтримую окремі заходи	24.4	27.2	29.3	29.9	31.7	31.9	32.3	40.1	38.9	35.5	32.7	38.5	40.4
Не підтримую	66.6	62.7	60.1	60.1	57.5	53.4	50.1	44.3	44.2	38.7	42.8	36.8	45.6
Важко відповісти	5.4	6.0	6.3	6.3	5.5	7.1	6.5	7.5	5.9	6.5	8.0	8.1	7.6

**ЩО ГОВОРЯТЬ
ПРО ПИЛИПИШИНА**

Сергій Гайдай, політтехнолог, вважає, що Пилипишин має свій усталений електорат, а відтак створює для опонентів «високе конкурентне середовище».

Володимир Фесенко, керівник Центру політичного аналізу «Пента», коментуючи кримінальне переслідування Віктора Пилипишина, називає це «прокурорським чьосом», і акцентує на тому, що «жодних нормальних причин для цього не було».

Олексій Голобуцький, заступник директора Агентства моделювання ситуацій, говорячи про Пилипишина, приділяє увагу іншому: його позиції під час голосування за ліквідацію міських районів. «Документи, які передбачають скорочення кількості районів у Києві, вже були зібрані і готувалися до традиційного для Олеса Довгого (тодішнього секретаря Київради) розгляду «з голосу». Однак протидія з боку Пилипишина та інших депутатів зняла це питання з порядку денного».

Кость Бондаренко, історик та політолог, говорить: «Пилипишин – один із найвпливовіших політиків Києва. Він може суттєво вплинути на результати виборів у столиці, як до Київради, так і до парламенту. Особливо це стосується мажоритарних округів. Пилипишин користується авторитетом в бізнес-середовищі і протягом останніх 5-ти років системно працює з виборцями... Для влади ж дії Пилипишина у столиці – це ризик непередбачених сценаріїв. Такі ризики їй не потрібні. Тому владці й пішли простим шляхом, вдалися до дискредитації через відкриття кримінальної справи проти Віктора Пилипишина».

ХТО ТАКИЙ ВІКТОР ПИЛИПИШИН?

Віктор Пилипишин – кандидат у народні депутати від 223-го виборчого округу. Народився у 1961 році на Львівщині, зростав на Миколаївщині, вчився у Харкові, служив у Пітері (тоді – Ленінграді). Нині живе і

працює в Києві. Про себе і про місто каже так: «Я щасливий, бо маю прекрасну родину, якою пишаюся понад усе. Я щасливий, бо займаюсь улюбленою справою і живу в прекрасному місті. Київ – місто, у якому

житимуть наші діти. Я хочу зберегти його для них».

На цій сторінці ми зібрали ТОП-15 найцікавих фактів про Віктора Пилипишина. Ось вони:

Сім'я	Має дружину Людмилу, з якою познайомився ще будучи студентом. Обожаю своїх дітей: дорослих Олену і Олександра та маленьку Катруся. Не так давно став дідусем: старша донька Олена подарувала родині онуку Аню.
Навчання	За фахом Пилипишин – правознавець. Свого часу закінчив з червоним дипломом один з найпотужніших вузів країни – Харківський юридичний інститут. Кандидат юридичних наук.
Робота	У 1985 році Віктора Пилипишина як одного з найкращих студентів-випускників направили до Києва. Тут він вступає на службу до Міністерства внутрішніх справ, де працює слідчим до серпня 1988 року. У 1991 році отримує свідоцтво адвоката і стає членом президії Київської міської колегії адвокатів, розпочинає свою справу у бізнесі. Разом з партнерами створює низку підприємств з виробництва чаю, вирощування квітів та овочів. Дає роботу тисячам українців, постачає людям якісні продукти.
Перші вибори	У 1998 році він бере участь у виборах до Київської міської ради і стає депутатом. На наступних виборах Віктора Петровича вдруге обирають депутатом міськради.
Переламний момент	Ним стала «помаранчева революція» та події, що супроводжували вибори президента України у 2004 році. Того року успішний бізнесмен Пилипишин припиняє свою підприємницьку діяльність і переходить на державну службу. Проходить шлях від першого заступника голови Подільської та, пізніше, Шевченківської районних адміністрацій до заступника голови Київської міської державної адміністрації, на посаді якого працює у 2005-2006 роках.
Шевченківська райдержадміністрація	Під час виборів до місцевих рад у 2006 році Пилипишина втретє обирають депутатом Київської міської ради та депутатом Шевченківської ради. Того ж року він очолює і Шевченківську райдержадміністрацію.
Досягнення на посаді	Додатково залучає до районного бюджету більше 1 млрд. грн. за рахунок ліквідації «тіньових» схем та направляє кошти на вирішення проблем району. За короткий час у районі будують 150 дитячих майданчиків, 22 сучасних стадіони, в усіх дитячих садках та школах у рамках програми енергозбереження встановлюють металопластикові вікна, усі школи району забезпечують комп'ютерними класами, в 115 дворах здійснюють комплексний благоустрій, ремонтують 480 під'їздів, висаджують більше 10 тисяч дерев.
Верховна Рада	У 2007 році Пилипишина обирають народним депутатом України. У Верховній Раді України він подає законопроекти щодо внесення змін до законодавства про закупівлю товарів, робіт і послуг; надання статусу державних службовців працівникам медицини і освіти; обмеження перебування на посаді народного депутата до двох строків; скасування деяких депутатських пільг; збільшення штрафів за порушення законодавства у галузі житлово-комунального господарства та благоустрою; повернення до мажоритарної системи виборів.
Повернення до роботи у місті	У травні 2008 року Віктор Пилипишин вкотре приймає радикальне рішення: через непрацездатність парламенту він відмовляється від депутатської недоторканності, складає мандат і повертається працювати на благо Києва та киян.
Адміністративна робота	Пилипишин проводить перший у Києві місцевий консультативний референдум і за допомогою районної громади успішно протистоїть наміру міської влади ліквідувати кращій район столиці. Під час цього референдуму 17 листопада 2008 року 117,2 тис. жителів (97,8%) висловлюються проти знищення Шевченківського району і, таким чином, надають вотум довіри районній владі та особисто голові району.
Боротьба з Черновецьким	У травні наступного року Віктор Пилипишин вдруге надає можливість мешканцям Шевченківського району висловити свою думку щодо роботи міської влади та Київського міського голови. 17 травня 2009 року відбувається другий консультативний референдум, на якому 92% мешканців району висловлюють недовіру меру Києва Леоніду Черновецькому. Паралельно з цим – вихід з «Народної Партії», яка проявила свою цинічну кон'юнктурність. «Партія має бути принциповою, незалежно від ситуації. Партія не може торгувати цінностями» – кредо Пилипишина.
Помста влади	У 2011 році проти Віктора Пилипишина влада порушує кримінальну справу за надуманими обвинуваченнями. Прокуратура інкримінує Пилипишину перевищення влади та зловживання службовим положенням. Фігурантом цієї справи Пилипишин лишається і по сьогодні.
Благодійництво	Вже чотири роки поспіль з ініціативи Віктора Петровича під гаслом «Допоможи Святому Миколаю» відбувається благодійна акція зі збору іграшок, книг та одягу для дитячих будинків і лікарень. Він особисто опікується долею кількох дитячих будинків у столиці та за її межами. Один із них – сиротинець «Світанок», що на Київщині. Також з 2008 року працює благодійний фонд «Діти передусім!», під егідою якого у Києві проходять благодійні акції і заходи, зокрема, радіомарафон «Серце дітям», а також відкриття Клубу дитячого плавання в Гідропарку, турнір з міні-футболу серед школярів тощо.
«Кияни передусім!»	Це організація, заснована Віктором Пилипишином. Мета її діяльності: переконати киян, що вони здатні змінити владу, столицю, здатні змінити своє майбутнє і майбутнє своїх дітей. З ініціативи «Киян» команда експертів розробляє Економічний план розвитку Києва на наступні 30 років, який буде втілений, хочеться вірити, вже новою владою.
Улюблена цитата	«Звичайні люди здатні на надзвичайні вчинки» (Віктор Пилипишин). «Програє не той, хто впав сім разів. Програє той, хто не піднявся увосьме і не почав все знову» (Віктор Пилипишин)

ДОПОМОГА ПОРУЧ
**ТЕЛЕФОННА СЛУЖБА ПІДТРИМКИ КИЯН ВІКТОРА ПИЛИПИШИНА
В ДЕНЬ ПРИЙМАЄ ДО 250 ЗВЕРНЕНЬ**

Вже чотири роки ефективно працює телефонна служба підтримки киян Віктора Пилипишина. Будь-який мешканець Шевченківського району може звернутись до Call-центру зі своїми проблемами, розраховуючи на реальну допомогу. Адже співробітники служби не просто фіксують звернення, але й передають інформацію до громадських приймалень кандидата в кожному мікрорайоні, де вже працюють над вирішенням проблеми. Наплив дзвінків до Call-центру говорить сам за себе. Місцева влада сьогодні не здатна адекватно реагувати на скарги громадян. Люди

розчарувалися в чиновниках і шукають представника, який би захистив їхні інтереси на районному, міському та державному рівні. Таким представником стане народний депутат України Віктор Пилипишин, обраний по мажоритарному округу в Шевченківському районі. За багато років система зв'язку між ним особисто та мешканцями району настільки відпрацьована, що він зможе оперативно, а головне ефективно реагувати на запити громади.

Ми чекаємо на Ваші дзвінки за телефоном **4-999-888**

**3 чим звертаються шевченківці
до Call-центру Віктора Пилипишина**

Проблематика	Кількість дзвінків у відсотках
Житлово-комунальні проблеми (ремонт, будинків, під'їздів, дахів, квартир тощо)	55%
Облаштування території (будівництво дитячих майданчиків, завезення землі, знесення кіосків, встановлення світлофорів, бюветів, лавок тощо)	30%
Фінансова допомога	8%
Юридична консультація	7%